

Lặng yêu

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tuyển tập truyện ngắn “Tháng năm không ở lại”)

Ai đó đã từng nói, “Im lặng thì không có nghĩa là ngừng yêu thương. Nhưng trong yêu thương, nếu im lặng là gần như đánh mất”. Tình yêu không sống trong trái tim của riêng ai, nó phải được thắp lửa bởi cả 2 con tim đồng điệu.

Cô nhẹ nhàng bước vào đời anh trong một ngày nắng...

Nhẹ lắm, nhưng cũng đủ để trái tim anh rung động theo bước chân cô...

Thời gian trôi qua kẽ những ngón tay, nhanh đến nỗi khiến ta không kịp bắt lấy....

Lật từng trang sách, anh đang cố nhét vào đầu mấy cuốn sách anh vừa mượn được trên thư viện tỉnh. Năm cuối cấp khiến anh càng nỗ lực hơn cho hai kì thi quyết định 12 năm học, chỉ có con đường học tập mới đưa anh đạt đến ước mơ.

- 12c1 thân mến! Lớp mình hôm nay có học sinh mới - Cô bạn lớp trưởng đồng dạc thông báo nở một nụ cười thật tươi.

- À, có nghe. Là girl thành phố à nha..!

- Phải rồi, kì này tụi con trai lớp mình nhảy căng lên mất. Đón chờ người thành phố về nông thôn học đề..he he. - Cái Lan bí thư hùa theo nhe răng cười nham nhở vỗ vỗ vai anh trêu.

Anh cười nhẹ, vốn dĩ chúng nó hiểu anh hơn ai hết..lại còn ví anh là con mọt sách thật thà ít nói cơ mà.

Đang sôi nổi buôn chuyện, bỗng cả lớp nhao nhao lên hướng ánh nhìn về phía hành lang.

Bước chân lạ đang dần tiến về lớp học. Tạm rời mắt khỏi quyển sách đang đọc dở, anh lướt mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Điểm dừng là một cô gái có vóc

dáng và một gương mặt khá xinh đang dần tiến vào lớp.

- Chào các bạn, mình là Trà My. Rất vui khi được là thành viên mới của lớp 12c1. - Cô sở hữu giọng nói lạ đặc trưng của người Sài Gòn và một nụ cười có lúm đồng tiền bên má trái thật dễ thương.

Cái dáng vẻ xa hoa lộng lẫy nhưng lại khá gần gũi đến kì lạ khiến tất cả học sinh phải trầm trồ. Kể từ hôm đó cô là nữ thần của hầu hết trái tim đám con trai lớp 12c1. Và anh cũng không là một ngoại lệ. Lần đầu tiên “con mọt sách” yêu một người thay vì những quyển sách. Tại sao anh không thể chứ? Anh ưa nụ cười hồn nhiên, giọng nói lạ dễ thương của cô. Anh thật thà ít nói còn cô hoạt bát và năng động. Ngày tháng lặng lẽ trôi qua, anh và cô vẫn hai tiếng xa lạ. Lặng lẽ nhìn từ xa là cách mà anh dành tình cảm cho cô. Anh - một chàng trai nông thôn, chẳng có gì ấn tượng ngoài thành tích học tập luôn dẫn đầu. Có lẽ vì anh sống nội tâm, thâm lặng và không phô trương khiến anh càng mờ nhạt. Vây quanh cô luôn là những cậu con trai nổi bật, anh cười buồn. “Mọt sách có được yêu không?”

- Hoàng Bảo..!

Anh quay ra phía sau nhận lấy một miếng giấy nhỏ từ tay người bạn ngồi sau.

- Của Trà My.

Anh ngậy người, gạt đầu như đã hiểu rồi chợt quay phía sau nhìn My. Cô khẽ nở một nụ cười nhẹ đáp lại. Trái tim anh bỗng lồi một nhịp.

” Bạn mượn sách ở thư viện tỉnh hả?? Cho My mượn tham khảo ít hôm với nha..^^”

Dòng chữ nắn nót của My nằm gọn nhỏ trong miếng giấy. Dĩ nhiên là anh đồng ý và reply ngay lên miếng giấy nhỏ khác, anh thấy vui lạ kì, chí ít thì anh cũng không mờ nhạt đối với cô. Vậy là cả tiết học đó cô và anh xé nhỏ từng tờ giấy nắn nót dòng bút trên đó và chuyển trái chiều nhau. Cậu bạn bông đùa rằng anh và cô đang “thư tình trên giấy”, anh ngượng ngùng mặc dù chỉ là câu nói đùa và sự thật không phải thế, vậy nhưng mang cái danh “thư tình trên giấy” với cô lại khiến anh thấy hạnh phúc lạ thường. Giữ kĩ những mảnh giấy của cô viết, anh đọc đi đọc lại nó không biết bao nhiêu lần

và lần nào đọc xong trên mỗi anh cũng giãn ra một nụ cười ấm áp.

- Sách này - Anh lúng túng chìa tay ra một đồng sách tham khảo ôn thi.

- Oh..! Cảm ơn bạn nha - Cô cười thật tươi nhận lấy chồng sách từ tay anh. Thật tình cô cũng không ngờ anh lại đưa cho cô nhiều sách như vậy.

- À..Ừ..không có gì...! - Anh ngại ngùng đáp trả rồi quay về chỗ ngồi. Không hiểu sao đối diện với cô anh lại bối rối đến vậy.

- Khoan..Hoàng Bảo... - Cô chạy nhanh đến chỗ anh trên tay vẫn ôm đóng sách.

- Há???

- Bạn có cần mượn sách mình về ôn không? Có mấy quyển cũng hay lắm nè.

Anh gật đầu. Nhận lấy mấy cuốn sách My từ trong cặp xách của cô anh thấy vui lắm.

- Bạn cứ giữ lấy mà đọc, lúc nào đọc xong thì trả mình ... - My tiếp lời

Và từ hôm đó, anh đi thư viện tỉnh mượn sách nhiều hơn. Cô và anh cũng thân thiết nhờ những cuốn sách. Cầm trong tay những cuốn sách của cô đưa mà anh không ngừng nghĩ đến tình cảm của cô. Hàng loạt câu hỏi đặt ra rằng “cô có cảm nhận được tình cảm của anh chẳng?”.

Tình cảm trong anh lớn dần lên lúc nào không hay. Rồi một ngày anh mạnh dạn viết dòng tin nhắn trên giấy rồi kẹp vào sách, anh mong mỗi đợt chờ đến ngày trả sách, mong hồi âm của cô. Và hôm đó cũng đến, dòng tin nhắn của cô hồi đáp, nụ cười rạng rỡ của anh len lỏi trong trái tim, anh cảm nhận được dư vị ngọt của tình yêu. Anh và cô cứ trao nhau những dòng tin nhắn ấy bằng những chuyện hăng ngày, nhưng sao anh vẫn không đủ mạnh dạn để thốt lên lời tận đáy lòng. Anh là chàng trai nhà quê, không nổi trội, và anh không đủ can đảm. Cái tình cảm đó anh ôm ấp trong lòng, một nỗi niềm trong tim mãi không thốt thành lời. Và anh biết “mọt sách biết yêu và muốn yêu”.

- Mọi người nhanh ổn định chỗ ngồi, chúng ta bắt đầu vào duyệt các tiết mục văn nghệ

Tiếng loa khét rẹt vang lên trên căn phòng tầng ba. Cái không gian chật hẹp của phòng đội ngạt thở đến khó chịu. Hôm nay là buổi duyệt văn nghệ, bắt buộc các cán sự của các lớp phải tham gia bình chọn. Nếu không có sự bắt buộc đó thì anh sẽ không xuất hiện trong gian phòng chật hẹp này. Buổi duyệt văn nghệ bắt đầu, anh lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ, những tia nắng đang tình nghịch nhảy múa trên những bông phượng đang sắp nở. Phải rồi, hè sắp về rồi, một mùa thi đầy hi vọng.

Một bóng dáng quen thuộc nhanh lướt qua khung cảnh ấy rồi lao nhanh vào căn phòng chật hẹp này.

- Phù...phù...mình đến muộn, mình ngồi đây được chứ?

Phải rồi, cô ấy cũng là cán bộ lớp anh mà anh quên mất, anh bối rối lắc đầu rồi gật liên tiếp khiến cô bật cười.

- Mới bắt đầu hả? - Cô quay sang anh đưa tay che miệng hỏi nhỏ.

- Ừ.

Anh ngồi im như một khúc gỗ, kể cả liếc nhìn cô một cái anh cũng không dám. Lần này thì tim anh không lỗi một nhịp mà lỗi tất cả các nhịp. Trái tim anh đập mạnh, anh mạnh dạn quay sang mắt lơ đãng nhìn cô và đang cố điều chỉnh trạng thái bất bình thường trở về chế độ bình thường. Cô cầm chiếc điện thoại xoay nhẹ trên tay, đôi mắt hướng về tiết mục văn nghệ.

- Cho Bảo số điện thoại của My được không?

Cô hơi nghiêng đầu quay sang nhìn anh khó hiểu

- Số điện thoại của My ấy? Cho Bảo

- À, ồn quá nên mình không nghe rõ.

Cô quay sang mấy bạn cạnh bên, anh cũng không hiểu cô đang định làm gì. Lát sau cô đập nhẹ vào vai anh. Trên tay cầm bút bi.

- Đưa tay đây - Trên má cô lại hiện lên lúm đồng tiền, cô cười với anh.

Anh đưa bàn tay ngửa ra, những con số dần hiện lên trong tay anh.

- Số của mình đó...

Cô mỉm cười nhìn anh, và anh cũng cười. Chợt hai trái tim khẽ mở cửa đưa lối, nhưng không ai mạnh dạn bước chân vào.

Con tim bất chợt rung...

Nhẹ..thật nhẹ...nhưng...

Đủ làm cho ai đó má ửng hồng...

Đủ để ai đó thấy bối rối không thốt thành lời...

—

Anh mệt mỏi gục đầu xuống bàn, đêm qua vì bị cuốn vào mấy bài toán Vật lí nên anh thức trắng đêm. “Buồn ngủ” là từ anh muốn thốt lên lúc này đây.

- Bạn mệt à? - Cô đến cạnh bàn anh từ lúc nào

Anh giật mình ngồi thẳng dậy, lắc đầu phủ nhận.

- Tưởng bạn mệt My không làm phiền...chỉ giúp My bài toán này với. - Cô chìa quyển vở ra trước cười tí mắt rồi ngồi xuống ngay cạnh anh.

Bài toán cũng không quá khó khăn đối anh nhưng sao anh thấy lúng túng quá. Vừa làm anh vừa giải thích cho cô hiểu, cô gật nhẹ đầu lắng nghe. Sao anh thấy vui quá, một niềm vui len lỏi trong trái tim anh, khó tả.

Được gần cô nhiều hơn hàng ngày, nói chuyện nhiều hơn, hiểu nhau hơn khiến anh hạnh phúc và thôi thúc anh nên thốt lên những điều từ tận đáy lòng. Nhanh thôi, sắp đến ngày sinh nhật cô rồi, và món quà dành cho cô anh cũng chuẩn bị lâu lắm rồi. Anh nâng niu và hồi hộp chờ đợi ngày ấy..

“Ai nói một sách không bao giờ yêu?”

—

Món quà nhỏ được gói gọn cẩn thận thắt chiếc nơ đỏ xinh, tuy vụng về nhưng anh đã thật cố gắng để tự gói quà tặng cho cô. Mảnh giấy nhỏ “I love you” gọn nhỏ nằm im lìm trong hộp quà, anh thấy hồi hộp ...con đường đến trường sao hôm nay dài quá..anh mỉm cười vu vơ...

Anh đến lớp, hơi ngạc nhiên vì lớp học đầy những chùm bong bóng được đính khắp nơi. Trên bảng có dòng chữ “I love you” bằng những bông hoa hồng . Một vài tên con trai cười khúc khích với nhau khiến anh tò mò.

- Lớp mình hôm nay có chuyện gì mà náo nhiệt vậy???

- Lát rồi cậu sẽ biết...he he _Nhật Duy-cậu bạn lớp anh nổi tiếng trong trường là ga-lăng, đẹp trai đáp trả, nở một nụ cười bí ẩn.

Bóng dáng cô từ từ tiến vào lớp.

- “ĐOÀNG”

Những sợi kim tuyến bắn lên cao. Nhật Duy trên tay cầm một món quà lớn tiến đến gần cô.

- Chúc mừng sinh nhật Trà My.

Anh tắt ngấm nụ cười. Phải rồi, đâu chỉ mình anh thích My. Anh vội giấu món quà nhỏ ra phía sau. Nụ cười rạng rỡ của cô lan tỏa trên gương mặt đón lấy món quà Nhật Duy.

Nụ cười ấy không dành cho ai đó...Vây thôi...Xin giữ tình yêu đơn phương...Lặng lẽ...Yêu...

Thời gian trôi thật nhanh, trôi qua những kẽ ngón tay khiến ta không kịp bắt lấy. Hè đến, mùa phượng cuối ủa về lắng đọng trong trái tim tuổi học sinh.

Cánh phượng rơi, giọt nước mắt tiếc nuối...xa nhé tuổi học trò ơi.

Anh lặng nhìn cô xa dần, chỉ kịp trao cho nhau nụ cười tiếc nuối...rồi mãi mãi xa..ngã rẽ đưa anh và cô khó có thể gặp lại...chặng đường dài rồi biết sẽ về đâu.

Hai ngã rẽ liệu có chung lối ở cuối con đường ấy?

—

Giờ đây anh và cô đã là sinh viên, anh đậu trường ĐH Bách Khoa Đà Nẵng còn cô ĐH Kinh Tế Đà Nẵng. Cái tuổi thơ mộng trôi qua. Anh mạnh dạn hơn bước trên con đường đang đi, và trong tim hình bóng cô gái ấy vẫn mãi tồn tại. Một kí ức hồng xa và những bông phượng màu đỏ dịu nhẹ...

- RENGGG..!

Một tin nhắn mới, anh chột cười. Lâu lắm rồi anh không liên lạc với bạn bè cũ.

“- Bảo bữa nay sao rồi?” - nguồn: Bí Thở 12a1

- Bảo vẫn khỏe, học hành cũng bình thường, mà năm đầu còn lạ lắm quá.

“- Ủ, Lan nhớ lớp quá, mỗi đứa một nơi. haizzz.”

- ỦM, mà dạo này Lan có liên lạc với My không?

“- Á À, muốn biết thì gọi thằng cho người ta, lại còn giải vờ thăm dò nữa”

- Bảo không có số, mà bạn bè trong lớp nên Bảo hỏi thăm vậy thôi. Giả vờ gì cơ? - Anh reply nhanh dòng tin nhắn, tự nhiên thấy bối rối.

“- Tụi này biết tổng hết rồi, thích My mà còn chối. Cái My cũng hiểu tình cảm của Bảo từ lâu rồi.”

THỊCH

Tim anh nhói lên, anh đâu có nói với ai về tình cảm của mình đâu cơ chứ. Còn My nữa, cô hiểu tình cảm của anh sao??

- Vậy...cô...ấy nói sao?

“- My nó bảo cũng mền. Tụi này định ghép đôi giúp nhưng My nó ngăn, nói là nên để cho Bảo chuyên tâm học hành. Mà cũng tại Bảo nhát quá cơ. Hai

đứa này lạ thật, yêu thì nói toẹt ra.”

Đọc xong dòng tin nhắn, mắt anh mờ dần. Sống mũi cay cay.

Cô và anh đã lặng nhìn nhau...Hai con tim lặng yêu...

Màn đêm buông xuống, tất cả dần chìm trong giấc ngủ, chỉ có ánh đèn lung linh ngoài kia. Và hai con tim nhớ về. Anh không sao ngủ được, phải chăng vì những điều Lan nói. Đã hơn 12 giờ đêm, anh lướt trên Facebook, bạn bè anh giờ này không còn một ai online. Bất chợt một ánh đèn xanh nhỏ sáng lên, nick cô bật sáng tình trạng online. Không gian chợt tĩnh lặng, khoảng kí ức trong tim tràn về trong tim.

Một chút chờ đợi của cô Một chút bối rối của anh Một chút yêu thương của cả hai con tim

Và anh...sẽ...? Lặng thêm lần nữa ư?

Một đêm gió ngọt.

P/s: Tình yêu cần được thắp bởi hai con tim. Nếu bạn yêu một ai, xin hãy dành trọn yêu thương cho người đó, hãy thật lòng bày tỏ yêu thương từ tấm lòng chân thành của mình, đừng mãi lặng im trong niềm thương nhớ. Bởi vì, đã là cuộc sống, bạn hãy can đảm sống hết mình, đừng để một mai phải hối hận. Chỉ có một chữ “Mất” đang chờ bạn mà thôi...Đừng bao giờ ngừng bày tỏ yêu thương, bạn và tôi nhé!!